

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht (hierna: de Awb) op het hoger beroep van:

de minister voor Immigratie en Asiel (hierna: de minister),
appellant,

tegen de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats
Middelburg, van 3 november 2011 in zaak nr. 11/20947 in het geding
tussen:

en

de minister.

Procesverloop

Bij besluit van 24 december 2009 heeft de staatssecretaris van Justitie een aanvraag van de vreemdeling om hem een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd te verlenen, afgewezen.

Bij besluit van 23 juni 2011 heeft de minister het daartegen door de vreemdeling gemaakte bezwaar ongegrond verklaard. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 3 november 2011 heeft de rechtbank het daartegen door de vreemdeling ingestelde beroep gegrond verklaard, dat besluit vernietigd en bepaald dat de minister een nieuw besluit op het gemaakte bezwaar neemt met inachtneming van hetgeen in de uitspraak is overwogen. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft de minister hoger beroep ingesteld. Het hogerberoepschrift is aangehecht.

De vreemdeling heeft een verweerschrift ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

Overwegingen

1. De vreemdeling betoogt in zijn verweerschrift dat de senior-procesvertegenwoordiger die namens de minister hoger beroep heeft ingesteld tegen voormelde uitspraak van 3 november 2011, daartoe niet bevoegd was. In dat verband wijst de vreemdeling er op dat de overgelegde schriftelijke lastgeving niet is ondertekend door de lastgever - de directeur procesvertegenwoordiging -, maar door een senior-procesvertegenwoordiger. Echter, niet is gebleken dat de lastgever aan de betreffende senior-procesvertegenwoordiger mandaat heeft verleend om 'in opdracht' lastgever te zijn, aldus de vreemdeling.

1.1. Op 10 oktober 2010 is de Algemene ondermandaatregeling van het hoofd IND 2010 (Stcrt. 2010, 15171; hierna: de Algemene ondermandaatregeling) in werking getreden. Het hoofd van de Immigratie- en Naturalisatiedienst (hierna: de IND) heeft bij artikel 3, gelezen in verbinding met artikel 1, eerste lid, van deze regeling en de daarbij behorende lijst van onder hem ressorterende functionarissen, voor zover thans van belang, senior-procesvertegenwoordigers van de Directie Procesvertegenwoordiging gemachtigd om rechtsmiddelen aan te wenden.

Op 14 oktober 2010 heeft een departementale herindeling plaatsgevonden als gevolg waarvan de aangelegenheden op het terrein van vreemdelingenzaken, met inbegrip van de IND, van het Ministerie van Justitie zijn overgegaan naar het Ministerie van Binnenlandse Zaken en Koninkrijksrelaties (hierna: BZK). De minister is belast met het beleid ten aanzien van vreemdelingenzaken betreffende immigratie en asiel en de uitvoering daarvan.

~~Ingevolge artikel 1 van de Tijdelijke regeling mandaat, volmacht en machtiging Immigratie en Asiel (Stcrt. 2010, 16591; hierna: de Tijdelijke regeling), voor zover thans van belang, worden mandaten, ondermandaten, volmachten en machtigingen die op 13 oktober 2010 van kracht waren ten behoeve van functionarissen van het Ministerie van Justitie aangemerkt als mandaten, ondermandaten, volmachten en machtigingen die zijn verleend door de minister van BZK dan wel de minister aan:~~

~~[...];~~

~~i. de hoofddirecteur van de IND;~~

~~[...];~~

~~k. de functionarissen aan wie door of namens de hoofddirecteur van de IND ondermandaat, volmacht of machtiging is verleend;~~

~~[...].~~

1.2. Gelet op hetgeen in artikel 1 van de Tijdelijke regeling is bepaald, moet de bij de Algemene ondermandaatregeling door het hoofd van de IND aan de senior-procesvertegenwoordiger verleende machtiging om rechtsmiddelen aan te wenden, worden aangemerkt als verleend door de minister. Reeds hieruit volgt dat de senior-procesvertegenwoordiger bevoegd was om namens de minister onderhavig hoger beroep in te stellen.

Nu het betoog faalt, wordt tot een inhoudelijke behandeling van het hoger beroep overgegaan.

2. In de hierna volgende overwegingen wordt de minister aangeduid als de staatssecretaris van Veiligheid en Justitie (hierna: de staatssecretaris). Onder de staatssecretaris wordt tevens verstaan: diens rechtsvoorgangers.

3. Ingevolge artikel 16, eerste lid, aanhef en onder a, van de Vreemdelingenwet 2000 (hierna: de Vw 2000) kan een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd, als bedoeld in artikel 14, (hierna: de aanvraag) worden afgewezen, indien de desbetreffende vreemdeling niet beschikt over een geldige machtiging tot voorlopig verblijf (hierna: mvv) die overeenkomt met het verblijfsdoel, waarvoor de verblijfsvergunning is aangevraagd (hierna: het mvv-vereiste).

Ingevolge artikel 17, eerste lid, aanhef en onder c, wordt de aanvraag niet afgewezen wegens het ontbreken van een geldige mvv, indien het een vreemdeling betreft voor wie het, gelet op diens gezondheidstoestand, niet verantwoord is te reizen.

Ingevolge artikel 17, eerste lid, aanhef en onder g, wordt de aanvraag niet afgewezen wegens het ontbreken van een geldige mvv, indien het betreft een vreemdeling die behoort tot een bij algemene maatregel van bestuur aangewezen categorie.

Ingevolge artikel 3.71, eerste lid, van het Vreemdelingenbesluit 2000 (hierna: het Vb 2000) wordt de aanvraag afgewezen, indien de desbetreffende vreemdeling niet over een geldige mvv beschikt.

Ingevolge het vierde lid kan de staatssecretaris het eerste lid buiten toepassing laten, voor zover toepassing daarvan naar zijn oordeel zal leiden tot een onbillijkheid van overwegende aard.

Volgens paragraaf B1/4.1.1 van de Vreemdelingencirculaire 2000 (hierna: de Vc 2000) dient voor de in artikel 17, eerste lid, aanhef en onder c, van de Vw 2000 neergelegde vrijstelling te worden beoordeeld of de desbetreffende vreemdeling, al dan niet onder voorwaarden, in staat is te reizen. Voorts kan ingevolge artikel 3.71, vierde lid, van het Vb 2000 vrijstelling worden verleend van het mvv-vereiste, indien de terugkeer van een vreemdeling in verband met een medische noodsituatie zal leiden tot een onbillijkheid van overwegende aard.

Volgens paragraaf B8/2.1 wordt onder medische noodsituatie verstaan: die situatie waarbij betrokkene lijdt aan een stoornis, waarvan op basis van de huidige medisch-wetenschappelijke inzichten vaststaat dat het achterwege blijven van behandeling op korte termijn zal leiden tot overlijden, invaliditeit of een andere vorm van ernstige geestelijke of lichamelijke schade. Onder "op korte termijn" wordt verstaan binnen een termijn van drie maanden.

4. De staatssecretaris klaagt in zijn enige grief dat de rechtbank ten onrechte heeft overwogen dat met de nota van het Bureau Medische Advisering (hierna: het BMA) van 7 juni 2010 (hierna: de BMA-nota) geen duidelijk antwoord wordt gegeven op de vraag of voor de vreemdeling in zijn land van herkomst een veilige behandelomgeving aanwezig is, terwijl het BMA, gelet op de beslissing van het Centraal Tuchtcollege voor de Gezondheidszorg (hierna: het CTG) van 12 januari 2010 in zaak nr. 2008/266 (www.tuchtcollege-gezondheidszorg.nl), gehouden was hiernaar onderzoek te doen en zijn bevindingen op dit punt weer te geven. Volgens de staatssecretaris heeft de rechtbank niet onderkend dat het BMA een zo volledig mogelijke reactie heeft gegeven op hetgeen de behandelaars van de vreemdeling in dit verband hebben opgemerkt en noopt voormelde beslissing van het CTG niet tot de conclusie dat de BMA-nota onvolledig is.

4.1. Bij het besluit van 23 juni 2011 heeft de staatssecretaris zijn standpunt gehandhaafd dat de vreemdeling niet krachtens de artikelen 17, eerste lid, aanhef en onder c, van de Vw 2000 en 3.71, vierde lid, van het Vb 2000 wordt vrijgesteld van het mvv-vereiste. Aan dat standpunt heeft de staatssecretaris een advies van het BMA van 9 december 2009 (hierna: het BMA-advies), de BMA-nota en een in een brief van 4 april 2011 weergegeven reactie van het BMA ten grondslag gelegd.

4.2. Op de vraag naar de beschikbare behandelmogelijkheden voor de klachten van de vreemdeling in Armenië en Georgië heeft het BMA in het BMA-advies, onder verwijzing naar een aantal brondocumenten, geantwoord dat - samengevat - zowel in Armenië als Georgië de vereiste behandeling voorhanden is.

Bij brief van 24 maart 2010 hebben de behandelaars van de vreemdeling opgemerkt dat de vreemdeling een rustige, stabiele en veilig ervaren situatie behoeft waarin hij kan werken aan zijn verbetering met goede specialistische zorg. Gezien het feit dat de vreemdeling door de politie van Armenië ernstig is mishandeld, is het terugsturen naar zijn land geen optie. Het zal leiden tot een ernstige verslechtering van zijn toestand en zelfs suïcide is niet uitgesloten, aldus de behandelaars.

~~De staatssecretaris heeft het BMA verzocht om een reactie op die brief. Het BMA heeft dat door middel van de BMA-nota gedaan.~~

4.3. Zoals de Afdeling eerder heeft overwogen (onder meer uitspraak van 25 juli 2006 in zaak nr. 200601304/1; www.raadvanstate.nl) is een advies van het BMA een deskundigenadvies aan de staatssecretaris ten behoeve van de uitoefening van zijn bevoegdheden. Volgens vaste jurisprudentie (onder meer uitspraak van 13 oktober 2010 in zaak nr. 201001245/1/V1; www.raadvanstate.nl) moet de staatssecretaris, indien hij een BMA-advies, daaronder begrepen de eventueel nadien uitgebrachte nota's, aan zijn besluitvorming ten grondslag legt, zich ingevolge artikel 3:2 van de Awb ervan vergewissen dat dit - naar wijze van totstandkoming - zorgvuldig en - naar inhoud - inzichtelijk en concludent is.

In dit verband geldt dat uit de beslissingen van het CTG voortvloeit dat het BMA bij het uitbrengen van een advies aan de staatssecretaris omtrent de medische situatie van een vreemdeling, indien en voor zover de door een behandelaar van de desbetreffende vreemdeling verstrekte informatie daartoe aanleiding geeft, dient te beoordelen of die informatie, mede gezien de hem reeds uit het dossier bekende gegevens over de medische situatie van die vreemdeling, aanleiding geeft tot gerede twijfel over de effectiviteit van de in het algemeen verkrijgbare medische behandeling of te leveren zorg in het land van herkomst dan wel het land waarnaar de vreemdeling wordt verwijderd, met name gelet op de aard van het trauma en de omstandigheden waaronder dat is veroorzaakt, althans gelet op die omstandigheden waaromtrent het BMA wel kan worden geacht zich uit te laten. Daarbij dient het BMA, voor zover nader onderzoek niet mogelijk is, in zijn advies dan wel nota in ieder geval melding te maken van die gerede twijfel (zie onder meer uitspraak van de Afdeling van 20 december 2011 in zaak nr. 201105916/1/V1; www.raadvanstate.nl).

4.4. In de brief van 24 maart 2010 hebben de behandelaars de bij de vreemdeling bestaande behoefte aan een rustige, stabiele en veilig ervaren situatie niet nader toegespitst op het specifieke ziektebeeld van de vreemdeling, de wijze waarop zijn klachten zijn ontstaan en het in verband daarmee te verwachten verloop van een voort te zetten behandeling in Armenië. Zo hebben de behandelaars niet geconcretiseerd welke zich in het verleden voorgedane gebeurtenissen de klachten van de vreemdeling hebben veroorzaakt en evenmin hoe concreet die gebeurtenissen thans aan een effectieve voort te zetten behandeling van de klachten van de vreemdeling in Armenië in de weg zouden staan. Anders dan waarvan de rechtbank in de bestreden overweging is uitgegaan, was de staatssecretaris - teneinde aan zijn in 4.3 vermelde vergewisplicht te voldoen - niet gehouden het BMA te verzoeken zich over het in dit verband ingenomen standpunt van de behandelaars in de brief van 24 maart 2010 nader uit te laten.

De grief slaagt.

5. Het hoger beroep is kennelijk gegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden vernietigd. Doende hetgeen de rechtbank zou behoren te doen, zal de Afdeling het besluit van 23 juni 2011 toetsen in het licht van

~~de daartegen bij de rechtbank voorgedragen beroepsgronden, voor zover die, gelet op hetgeen hiervoor is overwogen, nog bespreking behoeven.~~

6. Voor zover de vreemdeling heeft betoogd dat in het besluit van 23 juni 2011 onvoldoende is ingegaan op de ernst van zijn ziektebeeld alsmede op de vraag of behandelmogelijkheden in het land van herkomst dan wel enig ander land gewaarborgd zijn, faalt dat betoog. De adviezen die zijn vervat in het BMA-advies, de BMA-nota en de brief van 4 april 2011 geven er geen blijk van dat het BMA de ernst van het ziektebeeld van de vreemdeling niet heeft onderkend. Volgens de door het BMA verstrekte informatie is zowel in Armenië als Georgië de vereiste behandeling aanwezig. In hoger beroep is niet in geschil dat ook de door de vreemdeling benodigde medicijnen in beide landen voorhanden zijn. Dat de vreemdeling, zoals hij heeft gesteld, niet over voldoende financiële middelen beschikt, betreft een omstandigheid die de staatssecretaris, gelet op het in paragraaf B8/4.4 van de Vc 2000 neergelegde beleid inzake de feitelijke toegankelijkheid tot de medische zorg, niet bij de beoordeling behoefde te betrekken.

7. Voor zover de vreemdeling heeft beoogd aan te voeren dat de staatssecretaris in het besluit van 23 juni 2011 hem ten onrechte heeft tegengeworpen dat hij niet heeft gestaafd dat voor hem in Armenië geen mantelzorgnetwerk aanwezig is, faalt dat betoog evenzeer. De enkele stelling van de vreemdeling dat zijn gezinsleden in Armenië niet de beschikking hebben over een steunsysteem, is onvoldoende om aannemelijk te achten dat zijn gezinsleden niet in staat zouden zijn hem in dat land mantelzorg te bieden.

8. De vreemdeling heeft aangevoerd dat de staatssecretaris had moeten beoordelen of hij toegang kan krijgen tot de medische behandelmogelijkheden in Georgië - waar hij bij gebrek aan een diplomatieke of consulaire vertegenwoordiging in Armenië een mvv kan aanvragen.

8.1. Zoals voortvloeit uit de uitspraak van de Afdeling van 31 augustus 2011 in zaak nr. 201011805/1/V1 (www.raadvanstate.nl), rustte op de staatssecretaris niet de verplichting om in de fase van de besluitvorming de toegangs- en verblijfsmogelijkheden van de vreemdeling in Georgië te onderzoeken. Verder volgt uit die uitspraak dat de door de staatssecretaris voorgestane overeenkomstige toepassing van het in paragraaf B8/4.4 van de Vc 2000 neergelegde beleid inzake de feitelijke toegankelijkheid tot de medische zorg, in situaties als hier aan de orde, waarin een vreemdeling in een derde land, niet zijnde zijn land van herkomst, een mvv dient aan te vragen, niet onredelijk is.

De enkele stellingen van de vreemdeling dat de af te leggen afstand tussen Armenië en Georgië 180 kilometer bedraagt en de wegen daarheen mede vanwege putten en gaten feitelijk niet begaanbaar zijn, zijn onvoldoende om aannemelijk te achten dat hij niet in staat zou zijn naar Georgië af te reizen. Aangezien de vreemdeling niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij de daartoe benodigde reisbescheiden niet zou kunnen verkrijgen, bestaat voorts, anders dan de vreemdeling heeft betoogd, geen grond voor de conclusie dat hij Georgië niet kan inreizen.

De beroepsgrond faalt.

~~9. De betogen van de vreemdeling dat artikel 8 van het Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden van toepassing is en dat de staatssecretaris ten onrechte heeft afgezien van de toepassing van artikel 3.71, vierde lid, van het Vb 2000 falen reeds omdat deze niet zijn voorzien van een daarop toegespitste onderbouwing.~~

10. De vreemdeling heeft betoogd dat de staatssecretaris hem ten onrechte niet in de gelegenheid heeft gesteld te worden gehoord.

10.1. Zoals de staatssecretaris in het bij de rechtbank ingediende verweerschrift heeft opgemerkt, blijkt uit de brief van 18 november 2010 dat de staatssecretaris de vreemdeling in de gelegenheid heeft gesteld te worden gehoord. Echter, bij brief van 3 december 2010 heeft de vreemdeling te kennen gegeven dat hij afziet van het recht te worden gehoord. Onder deze omstandigheden heeft de staatssecretaris, gelet op artikel 7:3, aanhef en onder c, van de Awb, niet ten onrechte van het horen van de vreemdeling afgezien.

De beroepsgrond faalt.

11. Voor zover de vreemdeling ter zitting bij de rechtbank heeft betoogd dat het, gezien het bij de vreemdeling aanwezig geachte suïcidegevaar, bevreemdt dat het BMA in het BMA-advies geen fysiek overdrachtsvereiste heeft gesteld, faalt dat betoog, reeds omdat de vreemdeling niet heeft gesteld dat zijn behandelaars zulks aangewezen achten.

12. Het inleidende beroep is ongegrond. Daarbij wordt in aanmerking genomen dat aan de in eerste aanleg voorgedragen, maar hiervoor niet besproken beroepsgronden, niet wordt toegekomen. Over die gronden heeft de rechtbank uitdrukkelijk en zonder voorbehoud een oordeel gegeven, waartegen in hoger beroep niet is opgekomen. Evenmin is sprake van nauwe verwevenheid tussen het oordeel over die gronden dan wel onderdelen van het besluit van 23 juni 2011 waarop ze betrekking hebben, en hetgeen partijen in hoger beroep aan de orde hebben gesteld. Die gronden vallen thans dientengevolge buiten het geschil.

13. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

- I. verklaart het hoger beroep gegrond;
- II. vernietigt de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Middelburg, van 3 november 2011 in zaak nr. 11/20947;
- III. verklaart het in die zaak ingestelde beroep ongegrond.

Aldus vastgesteld door mr. H.G. Lubberdink, voorzitter, en mr. M.G.J. Parkins-de Vin en mr. R. van der Spoel, leden, in tegenwoordigheid van mr. A.J. de Heer, ambtenaar van staat.

w.g. Lubberdink
voorzitter

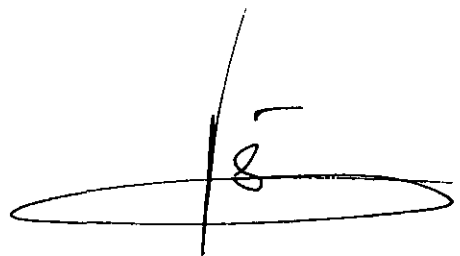
w.g. De Heer
ambtenaar van staat

Uitgesproken in het openbaar op 5 februari 2013

636.

Verzonden: 5 februari 2013

Voor eensluidend afschrift,
de secretaris van de Raad van State,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' and 'S' intertwined, with a horizontal line underneath.

mr. H.H.C. Visser